THEOLOGICÆ PROPOSITIONES

AD MENTEM

FULGIDISSIMI ECCLESIÆ LUMINIS, ET DOCTORIS

S. P. AUGUSTINI

AUGUSTINIANI DE DIVINA GRATIA SYSTEMATIS SYNOPSIM EXHIBENTES

PUBLICE' VINDICANDÆ

A FF. EREMITIS AUGUSTINENSIBUS

COLLEGII S. AUGUSTINI MAJORIS NEAPOLIS ANNO 1778. DIEBUS . . . . .

CATHEDRAM MODERANTE

F. VINCENTIO BARISANI

S. T. M. EJUSDEMQUE COLLEGII REGENTE

Annuis recurrentibus solemniis S. Catharinæ V. & M. Alex. Studiorum Augustinensium Patronæ.

NEAPOLI MDCCLXXVIII.

TYPIS VINCENTII ORSINO

PUBLICA AUCTORITATE.

Si verè de his quæstionibus instrui desideras, sicut desiderare te convenit, ipsis B. AUGUSTINI disputationibus impende curam, ut in confitenda Dei Gratia defæcatissimam, ac saluberrimam Evangelicæ, Apostolicæque doctrinæ intelligentiam consequaris. S. Prosper in ep. ad Ruffinum.

REVERENDISSIMO . PATRI

FRANCISCO . XAVERIO . VAZQUEZ

PERUANO

SACRÆ . THEOLOGIÆ . MAGISTRO

AUGUSTINIANI . INSTITUTI

SUMMO , VIGILANTISSIMO . AC . PERPETUO

MODERATORI

NON . MINUS . DIGNITATE . ET . AVITA . GLORIA

QUAM . SUBLIMIORIBUS . ANIMI . DOTIBUS

ET . PRÆSERTIM . PIETATE . CHARITATE . DOCTRINA

PRUDENTIA . COMITATE . AC . LIBERALITATE

CONSPICUO

VIRO . EXIMIO . ATQUE . INTEGERRIMO

QUI

REGULARIS . DISCIPLINÆ . FOVENDÆ . ZELO

SANIORIS . THEOLOGIÆ . PROPAGANDÆ . STUDIO

ORDINISQUE . DECORIS . AMPLIANDI

ET . AUGENDI . ARDORE

INCENSUS

NULLO . UNQUAM . PARCIT . LABORI

SUPERIORI . OPTIMO . PATRI . AMANTISSIMO

LITERATORUM . HOMINUM

MŒCENATI . BENEFICENTISSIMO . OMNIBUS

ACCEPTISSIMO

FR. AUGUSTINUS . CECERE

EREMITA . AUGUSTINIANUS

IN . COLLEGIO . S. AUGUSTINI . MAJORIS . NEAPOLIS

DEFENDENS

IN . PERENNE . GRATI . ANIMI . TESTIMONIUM

QUOD

BONAS . ARTES . ET . STUDIA

FAVERIT . LAUDAVERIT . TUTATUS . FUERIT

SE . SUASQUE . THEOLOGICAS . HASCE . THESES

DEMISSE . OFFERT . ET . CONSECRAT .

I. AUguſtiniana de ſimultanea rerum omnium Creatione ſententia, nedùm ab omni, vel leviſſima animadverſione immunis eſt; ſed etiam tot tantiſque innixa momentis, ut contrariâ probabilior videatur.

II. Angeli & primus homo in gratia ſanctificante à Deo conditi fuere; id tamen ad fidem minimè pertinet.

III. Impertitus eſt Deus innocenti creaturæ actuale etiam ſupernaturale adjutorium ipſi omninò neceſsarium, & ad actus quoſcumque ſupernaturales, & ad perſeverandum in accepta juſtitia.

IV. Minime tamen ad hæc præſtanda indiguiſse creaturam innocentem adjutorio prædeterminante, & naturâ ſuâ efficaci exploratiſſima, & conſtantiſſima eſt P. O. Auguſtini doctrina.

V. Actuale innocentis ſtatus adjutorium intellectum, & voluntatem adjuvare debebat.

VI. Phyſicam autem hujus Gratiæ naturam conſtitutam putamus in quodam ſupernaturali Dei concurſu ad inſtar concurſus ſimultanei, quo ſcilicet Deus ſupernaturalium rerum ideas intellectui exhibebat, ac voluntatem generaliter præmovebat ad bonum ſupernaturale.

VII. Etiam corporis immortalitatem innocenti Adæ Deus conceſſit; quæ tamen naturæ proprietas non fuit, ſed gratiæ Dei beneficium.

VIII. Ex inconcuſſis, firmiſſimiſque S. P. Auguſtini principiis luculentér, ſolidéque evincitur impoſſibilem prorſus eſse ſtatum, quem *Puræ Naturæ* Scholaſtici appellant; nonniſi proinde per ſummam invidiam poteſt hæc de impoſſibilitate ſtatus *Puræ Naturæ* ſententia tamquam in Bajo damnata traduci.

IX. Suo libero arbitrio primus homo abutens divinum transgreſſus eſt præceptum; atque ita factum eſt, ut originale peccatum in omnes ejus poſteros transfundatur, quemadmodum Fides Catholica docet.

X. Hujus peccati pæna eſt lacertoſa illa quam experimur pugna carnem inter, ac ſpiritum vulgò concupiſcentia appellata.

XI. Pœna pariter peccati eſt, non natura inſtituti hominis ignorantia illa, & difficultas, quam patitur omnis homo ab exordio nativitatis ſuæ, & qua approbat falſa pro veris, ut erret invitus.

XII. Stipendium ejuſdem originariæ noxæ eſt etiam corporis mors, ſeu neceſſitas moriendi, cui quotquot ſunt homines naſcuntur ſubjecti.

XIII.

XIII. Maxima autem hujus delicti pœna est exclusio a Regno Cœlorum, & ad sempiternum ignem sub immanissima diaboli potestate damnatio.

XIV. Quibus affici etiam parvulos sine baptismate ex hac vita decedentes sententia est S. P. Augustini apertissimis Scripturarum Sanctarum testimoniis munita.

XV. In hoc autem infirmitatis & corruptionis statu indigent Filii Adam medicinali Christi adjutorio, quo perditæ per peccatum vires reparentur, & quo fit, ut velimus; sive adjutorio naturâ suâ, & ex *intrinseco*, ut scholæ loquuntur efficaci.

XVI. Hujusmodi adjutorium in hoc corruptionis statu esse admittendum, & divinorum librorum oracula, & orationes Ecclesiæ, & constans S. P. Augustini doctrina, aliorumque Patrum consensus clarissimè, invictèque demonstrant.

XVII. Neqne sub hoc adjutorio naturâ suâ efficaci est libertatis humanæ pertimescendus interitus.

XVIII. Ræpudianda propterea est & Gratia Moliniana, & Gratia Congrua prout a Suaresio explicatur.

XIX. Præter Gratiam tamen naturâ suâ efficacem admittenda est in hoc infirmitatis statu etiam Gratia interior inefficax, quæ in scholis appellari solet sufficiens, illa scilicet cui humana voluntas resistit.

XX. Cùm medicinalis potissimum gratiæ munus sit, & aperire quod latebat, & suave reddere quod non delectabat, rectè proinde cum P. O. Augustino a nobis gratia definitur: *Inspiratio Sanctæ dilectionis; ut cognita sancto amore faciamus*.

XXI. Eodem Augustino duce statuimus efficacis gratiæ vim positam esse in Sancta interiori delectatione superante contrariam cupiditatem.

XXII. Sed quoniam hæc sancta delectatio juxta S. P. Augustini doctrinam eadem non est in omnibus, sed suos habet gradus, & modò est major, modò minor, modò vincit cupiditatem ad malum trahentem, modò ab eadem vincitur; hinc rectè Augustiniana Schola explicat gratiam naturâ suâ efficacem per sanctam interiorem delectationem, quæ gradibus relativè superior concupiscentiam vincat; inefficacem vero per sanctam non victricem delectationem tribuentem voluntatem bonam, sed parvam & invalidam.

XXIII. Expositus hactenus divinæ gratiæ agendi modus, nedùm est humanæ voluntati connaturalis, & maximè suavis; sed talis, ut libertatem, & a *coactione*, & a *necessitate* servet incolumem.

XXIV.

XXIV. Hocce autem Auguſtinianæ Scholæ ſyſtema contendimus eſſe genuinum, & germanum ſtrenuiſſimi divinæ gratiæ vindicis P. O. Auguſtini ſyſtema, nullamque affinitatem habere cum damnato Janſenii dogmate.

XXV. Cùm autem Gratia dicatur Gratia quia gratis datur, opera naturalia neque de *condigno*, neque de *congruo* poſsunt medicinale Chriſti adjutorium promereri; imo ad illud nemo per vires naturæ poteſt ſe *poſitive* diſponere: diſpoſitionis vero *negativæ* nullam habet Deus rationem in ſuorum largitione donorum.

XXVI. Utpote fictitium procul amandandum eſt a ſana Theologia illud pactum excogitatum a Molina inter Deum Patrem & Chriſtum de elargienda ſupernaturali gratia facientibus quod in ſe eſt per vires naturæ.

XXVII. In hoc infirmitatis ſtatu indigent homines ad quemcumque ſupernaturalem actum medicinali Chriſti adjutorio actuali, & efficaci.

XXVIII. Et ad ipſum fidei initium;

XXIX. Imo & ad Deum, etiam ut naturæ Auctorem ſuper omnia diligendum,

XXX. Et ad totam legem naturalem, etiam quoad operis ſubſtantiam ſervandam.

XXXI. Et ad quaſcunque tentationes, etiam ex ſolo amore boni honeſti vincendas.

XXXII. Ad finalem autem in bono perſeverantiam requiritur ſpeciale divinæ gratiæ donum diſtinctum a gratia habituali, & ab auxiliis, quæ ei tamen ſemper ſunt adnexa.

XXXIII. Omnia pariter peccata venialia per totum vitæ curſum vitare eſt gratiæ Chriſti maximum ſingulariſſimumque privilegium.

XXXIV. Sed quia præcepto charitatis tenemur omnes deliberatas actiones ad Deum tamquam ultimum finem vel actu, vel virtute referre;

XXXV. Idcircò, ut homo deliberatè operans non peccet indiget medicinali, & efficaci Chriſti adjutorio.

XXXVI. Cujus primarius effectus eſt excitatio hominis ad fidem aut explicitam, aut ſaltem implicitam.

XXXVII. Minimè autem indiget, aut fide habituali, aut gratia remiſſionis peccatorum.

XXXVIII. Concedentes tamen aliqua faciliora naturalis legis mandata quoad operis ſubſtantiam, & finem proximum ſine Chriſti gratia poſſe ſervari.

XXXIX.

XXXIX. Multa proinde fiunt ab infidelibus, & impiis, quæ inſpectis virtutum officiis habent decus laudis, neque appellari debent peccata; licet hæc eadem, vitio prorſus extrinſeco, quatenus ex intentione operantis non referuntur in Deum, peccata dixerit S. P. Auguſtinus; poſſunt enim aliqua bona non benè fieri.

XL. Medicinale porrò adjutorium, cui Deus dat, miſericorditer dat, cui denegat, juſto denegat judicio. Verum quia beneficentiſſimus Deus neminem deſerit, niſi deſeratur; idcircò juſtis omnibus in tentatione poſitis aliquod medicinale Chriſti adjutorium nunquam deeſt, præſertim aliqua, ſaltem levis, gratia ad orandum.

XLI. Quamvis nunquam reapſe orabunt, niſi ipſis efficax orationis gratia conferatur.

XLII. Excœcari tamen, & obdurari peccatores aliquando adeo, ut omni gratiæ medicinalis careant auxilio cum S. P. Auguſtino tenemus.

XLIII. Eodem gratiæ medicinalis auxilio carere infideles pure *negativos*, qui nimirum nihil adhuc de Evangelio audierunt, in pœnam præcedentis peccati, ſaltem originalis ipſomet S.P. Auguſtino præeunte aſſerimus.

XLIV. Puerulis etiam vitâ functis antequam baptiſmate abluantur, nullam actualem Chriſti gratiam conferri extra dubitationis aleam poſitum eſſe debet.

XLV. Neque tamen inde, aut peccata non eſſe iis imputanda; qui omni medicinali juſto Dei judicio carent auxilio, aut Chriſtum pro omnibus mortuum non eſſe, inferendum eſt.

XLVI. Cùm jure imputetur peccatum etiam iis qui omni gratia ſunt deſtituti, dummodo hâc priventur in pœnam præcedentis peccati, ſive actualis, ſive ſaltem originalis.

XLVII. Chriſtus vero quamvis ſit mortuus pro omnibus, & pro omnibus ac ſingulis remedia ſalutis inſtituit, paravit, exhibuit; non omnes tamen beneficium mortis ejus recipiunt, ſed ii dumtaxat, quibus meritum paſſionis ejus communicatur.

XLVIII. Quicumque itaque a Deo non adjuvantur per ſubminiſtrationem adjutorii, de ſua culpa quæri debent, non de ipſomet Deo liberaliſſimo Gratiarum largitore, qui licet nobis occulto, non tamen injuſto id præſtat judicio.